

O poklad strýca Juráša

Ztracená sova

Jméno a příjmení: Veronika Humlová

Třída: 9.

Věk:

Téma:

Adresa:

Škola: ZŠ Nový Hrozenkov

Telefon:

Datum:

Ztracená sova

Osnova:

1. Úvod- Atmosféra
2. Stat'- a) Pád
b) Déšť
c) Krysa
d) Vyčerpání
3. Závěr- Bezpečí

Bylo před bouří. Všude panovalo ticho a jen tu a tam zahoukala sova nebo zašustily větve stromů, které se silně kývaly pod nápořem větru. Noční obloha byla tmavá a záhadná, jen hvězdy skromně svítily, jakoby se oblohy bály. V hluboké tmě na konci lesa se tyčil mohutný strom, na jehož korunu by dnes ani oko nedohlédlo. Strom lemovaly suché, dlouhé větve s ostrým smrkovým jehličím. Na jedné větvi se jemně rýsovalo soví hnízdo. V hnízdě tiše odpočívala mláďata sovy pálené. Jemně se k sobě tiskla a tělíčky se zahřívala.

Když tu suchá větev pod nimi hlasitě zapraskala. Vítr silně zavál, větev se neudržela a řítila se dolů i s hnízdem, až s hlukem dopadla na tvrdou chladnou zem. Dvě sovičky ležely nehybně. Černočerná tma je pohltila a nezůstala po nich ani stopa. Třetí sovička zůstala v hnízdě. Trásla se a srdce ji bušilo jako o život. Temnota kolem ji svírala žaludek a křídla si tiskla k tělu. Ustrašeně pocupitávala jehličím a vydávala tiché, úzkostné zvuky.

Les už nebyl tak tichý. Velká ledová kapka dopadla drobnou sovičce na hlavu. A za ní další. Celá obloha se rozpršela. Zmatená sovička se pokoušela vzlétnout, ale marně. Neviděla nic. Kapky padaly a les se proměnil v boj o život. Sovička začala utíkat jako. Běžela až pod kořeny jednoho ze stromů. Tady už na ni nepršelo. Půda tu byla vlhká a chladná. Bylo tu ticho. Až příliš velké.

Najednou se cosi za sovou pohnulo. Vyděšená sovička se rychle otočila. Srdce ji zběsile bušilo. Ze tmy se pomalu nořily rudé oči. Sovička se přikrčila a křídla si tiskla k tělu, hlava se jí trásla a žaludek svíral. Oči se blížily a stín čehosi vystupoval ze tmy. Bylo to zvíře. Sova se ani nehnula. Na lehké světlo úplňkového měsíce vystoupila veliká krysa. Rudé oči se jí leskly a žluté, přední hlodáky nevábně zapáchaly. Čumák se jí trásl a ocásek měla přitisklý k tělu. Pomalu se blížila k sovičce, která se zděšením ani nehýbala. Krysa zrychlila své kroky, sova se vzpamatovala. Začala zběsile utíkat. Déšť ji znovu kapal na hlavu a peří ji nasáklo vodou. Její tělo ztěžklo, nožky měla zmrzlé a nemohla dýchat.

Sovička spadla na zem. Kapky ji surově bouchaly po hlavě. Klepala se a oči měla vytřeštěné. Už nemohla.

Najednou se cosi pohnulo na nebi. Slyšela šum křídel, ale neměla sílu se zvednout nebo ze sebe vydat sebemenší hlásku. Zvuk pořád sílil, mohutná křídla byla čím dál blíž. Sovička ucítila silný závan větru. Lehce se zatřásla, ale její tělo jen bezmocně leželo na zemi. Najednou nad ní zamávala křídla. Byla to stará sova. Peří se jí lesklo v měsíčním svitu a do silných drápů vzala malou sovičku. Sovička lehce pootevřela oči, ale byla moc slabá na to, aby se dívala.

Sova přistála v hnízdě, vypustila sovičku ze sevření a ta s lehkostí dopadlo do měkkého hnízda. Ucítila úlevu. Cítila teplo hnízda. Stará sova ji schovala pod svá křídla. Bylo jí teplo. Zavřela oči, protože už byla v bezpečí.

